

Zpravodaj

FARNOSTÍ SKUTEČ, RANÁ A PŘEDHRADÍ

Vánoce 2018

Ježíškova vnučata

Na skřini mi leží televize. Je v krabici, úplně nová, pouštěl jsem ji jen párkrát. Když přijdu domů, pouštím si televizi jinou, se kterou se ke mně přistěhovala na faru moje milá hospodyně paní Iveta Novotná. „Co budeš dělat s tou televizí na skřini?“, ptala se mě. „Nevím, asi ji prodám.“ To už trvá skoro dva roky. Neprodal jsem ji. Odkládám tento úkol stále dál a televize je stále v krabici.

„Pojď se na něco podívat!“ zve mě paní Iveta ke svému počítači. „Ježíškova vnučata“ zní název webové stránky. Pustila se do strhujícího vysvětlování o tomto skvělém projektu, který chce pomoci seniorům hezky prožít Vánoce splněním jejich přání, a zakončila oznámením: „Tady jsem našla paní v domově, která by si přála televizi...“ a tázavě se na mne podívala. „Jo, proč ne.“ „A nevádí ti to?“ „Ne, stejně se na ni jen práší, a to je škoda.“ A tak mě hned zaregistrovala, přání babičky zablokovala jako vyslyšené a hned druhý den jsme domluvili se sociální pracovnící domova osobní předání babičce. Tak jsem se stal „Ježíškovým vnučetem“.

Tu babičku, které věnuji televizi, jsem v životě neviděl. Ale to nevádí. Ježíše jsem také nikdy neviděl. Stát se Ježíšovým učedníkem, následovníkem, napodobovatelem, nebo „vnučetem“, to je přece skoro stejné. A Vánoce přece patří dětem, i vnučatům.

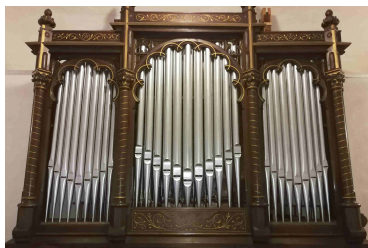
Kdo by se chtěl zapojit, podívejte se na <https://www.jeziskovavnuoucata.cz/>

Požehnané Vánoce, hodně radosti nejen z dárků, ale z obdarovávání a blízkosti Ježíška, vám přeje

P. Ondřej Matula

OPRAVA VARHAN V RANÉ

Ve farním kostele sv. Jakuba Staršího v Rané proběhla celková oprava varhan. Stav nástroje nejdříve zhodnotil diecézní organolog pan Václav Uhlíř. Na opravu jsme požádali o dotaci Pardubický kraj, s jejímž vyřízením nám pomohl pan Roman Línek. Vybírali jsme ze 3 firem, ze kterých ekonomická rada farnosti vybrala jako nejlepší firmu Chci varhany s.r.o. Josefa Pešavy s nabídnutou cenou 147 880 Kč. Práce začaly 31. 7. 2018 demontáží varhan s pomocí brigádníků. Firma převezla píšťaly a další zařízení do své dílny, odkud je postupně opravené vracela na místo. Kromě opravy všech částí nástroje provedla firma i novou elektroinstalaci. 30. 11. 2018 byl nástroj hotov a předán k užívání. Kvůli nedodání dostatečného ventilátoru a ponechání původního jsme nakonec zaplatili 129 880 Kč.

Děkujeme Pardubickému kraji za příspěvek 50 000 Kč na opravu varhan, stejně jako okolním obcím a všem dalším dárcům, kteří přispěli na opravu. Dalších 20 let by měly fungovat ke chvále Boží!

P. Ondřej Matula

MIKULÁŠ

O první neděli adventní 2. 12. 2018, nás v našich farnostech po mši svaté navštívil Mikuláš. Děti Mikuláši zazpívaly písničku nebo řekly básničku. Mikuláš děti obdaroval drobným dárkem.

20 LET KNĚŽSTVÍ O. ONDŘEJE A POŽEHNÁNÍ STAVBĚ KOMUNITNÍHO CENTRA

V neděli 4. 11. jsme při mši svaté, a poté na faře oslavili 20 let kněžství otce Ondřeje. Zároveň jsme se rozloučili se starou stodolou a otec Ondřej požehnal stavbě Komunitního centra P. F. X. Mimry. Stavba byla zahájena v pondělí 29.10. a provádí ji firma RENOS s.r.o. Rozpočet je 3 484 679 Kč včetně DPH. Dotace Evropské unie skrze IROP a MASKu Hlinsko pokryje 95% ceny. Předpokládané dokončení 27. 5. 2019.

Prosíme, provázejte stavbu svou modlitbou!

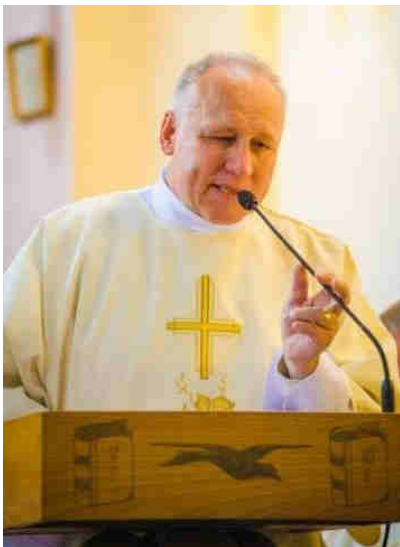
1. Z jakého prostředí, rodiny, farnosti pocházíte?

Pocházím z Krouny, vesnice asi deset km od Skutče, která samostatná má asi tisíc obyvatel. Zajímává je tím, že se rozprostírá podél řeky Krounky v délce asi pět km a že v naší vesnici jsou dva křesťanské kostely: katolický zasvěcený svatému Michalu archandělovi a druhý je evangelický. Také obyvatelstvo bylo za mých dětských let rozděleno na katolíky a evangelíky cca jednou polovinou.

Do deseti let jsem vyrůstal v čtyřčlenné rodině, rodiče, o pět let starší bratr a já. Když mi bylo něco málo přes deset let, narodil se mladší bratr a bylo nás pět. Maminka cca od třiceti let byla uklízečkou na základní škole až do odchodu na důchod.

Tatínek byl o jedenáct roků starší než maminka, před svatbou, za války, byl nuceně nasazený v Německu. Po válce pracoval v kamenolomu v Prosetíně a později na železniční trati jako dělník. Při tomto zaměstnání si ještě po práci přivydělával prací v lese.

V Krouně, co já pamatuji, byl vždy stálý kněz. Výjimkou byly dva roky po úmrtí pana faráře Karla Kováře (2006-7). Také pamatuji doby, kdy jsem začal ministrovat, že nás bylo čtrnáct ministrantů. Ministroval jsem od šesti let do osmnácti. Začal jsem za D. p. Josefa Kubíčka, to jsme se nastěhovali do nájmu na faru, zde jsme bydleli osm roků, do (příchodu sovětských vojsk) roku 1968.

2. Zavzpomínejte na svá studia, jaký jste byl student? Co Vás bavilo a co ne?

Svá studia nebo chození do školy bych rozdělil na tři části:

Do základní školy jsem chodil v Krouně, bavilo mne všechno, ale nejvíc asi tělocvik.

Po vychození základní školy jsem začal studovat na ekonomické škole v Chrudimi, i když jsem měl vybraný učební obor strojní zámečnický, šel jsem dělat přijímačky, přál si to můj učitel matematiky ze základní školy, udělal jsem je. Do Chrudimi jsem každý den dojížděl, bylo to náročné. Nejsem jazykový typ. A tak jsem dřel francouzštinu a s odporem i ruštinu a na ostatní předměty moc času nezbyvalo, patřil jsem k těm horším studentům. Bavily mě ekonomické předměty. Odpor jsem měl k ruštině, ale ne k paní profesorce.

Poslední moje studijní období začalo v mých šedesáti letech. V rámci jáhenské formace jsem patřil k absolventům, kteří neměli žádné teologické vzdělání. Byli jsme vybídnutí ke studiím náboženské výchovy na univerzitě v Hradci Králové. Zde jsem patřil ke čtvrtině, která studia úspěšně dokončila. Paradox je to, že i díky ruskému jazyku, z kterého jsem byl opět donucen udělat zkoušku, tentokrát semestrální, ale oproti maturitě nyní rád.

Ke svým studentským létům v Chrudimi něco přidám. Dva roky na škole jsem již chodil se svou budoucí a zde je má vzpomínka:

Procházka

Za chrudimským nádražím po cestě podběhem pozlacené,

jsem si Tě vodil za ruku, prsty propletené
a hleděl Ti do očí a po mezi,
kde kvetly fialky a sedmikrásky.
Já je trhal
a dával Ti je z lásky!
A jindy zas „Myší dírou“,
kde v šeru jsem polibky kradl,
kde rozléhal se Tvůj radostný smích,
že jsme – a spolu –
a kolem nás jako by nic,
jen my dva
a naše láska plná štěstí,
láska studentská,
láska – ještě bez bolesti.

3. U kněží nesmí chybět tato otázka a musím říci, že jste na ni zvyklí, bylo to prosté rozhodnutí být knězem nebo ho doprovázely nějaké okolnosti?

Abych se přiznal, ještě jsem si na tuto otázku nepřivykl, jsem kněz dva a půl měsíce, i když je pravdou, že jsem takovouto otázku dostal již několikrát.

U mne to nebylo prosté rozhodnutí, u mne to bylo složité. Dříve než mne Pán povolal ke kněžství, stal jsem se manželem téměř na třicet šest let a fyzickým otcem dvou synů. Po této době jsem ovdověl a byl jsem vnitřně vyzván, abych pokračoval ve službě, kterou jsem vykonával pro svou nemocnou manželku, maminku i ostatní nemocné z farnosti, abych je i nadále navštěvoval a donášel jim eucharistii. Stal jsem se akolytou, později, asi tři a půl roku po manželčině smrti jsem byl vysvěcen trvalým jáhnem, aby mne po dokončení studií Pán povolal ještě blíže k sobě, ke kněžství, po sedmi letech vdovství.

A jak mne volal? Je to jednoduché, volal mne slovy mých přátel a známých, volal mne tím, že mi otvíral oči a srdce, abych viděl kolem sebe sestry a bratry, kteří toužili po Kristu, kteří toužili po společenství sester a bratří alespoň zprostředkovaně. Ale volal mne také slovy Písma, několikrát se mi stalo, že mne velice silně oslovila nějaká věta, která mi dodávala odvahy, např. ze žalmu: „Pane jsem zde, abych splnil tvou vůli“.

Přidám ještě dvě básničky nebo veršovánky, jak chcete, myslím, že i ty dávají nějakou odpověď. Ty pro mne byly a jsou ve vzpomínkách modlitbou.

Mlčky

Mlčky k nám Ježíš
s velkou láskou z kříže hovořil,
vždyť on nevinný byl,
přesto svůj život za nás položil.
Ty jsi denně jeho kříž
měla na očích,
abys o jeho lásce mohla snít.
Až jednou přišel den,
On splnil Ti Tvůj sen,
když s Ním jsi mohla k Otci odejít.

Nic víc
Čím blíže jsi mi Bože byl,
když svou pomocí nadlehčoval jsi můj kříž,
tím víc jsem Tě hledal
a v srdci jsem měl pocit, že není Tě již.
Se slzami v očích jsem Tě prosil
a v srdci získal novou sílu – žít
a jako milá šla ve šlépějích Krista,
tak já vedle ní chtěl jít.
Ona překročila smrti práh,
ale já musel zůstat stát, své kroky zastavit
a s pohledem vzhůru se v Božím světě rvát –
a jít,
abych byl jednou hoden svůj práh
též překročit.

Ještě jednu přidám.

Volání

Človče, ztiš se, a poslouchej,
zda Bůh nehovoří k Tobě?
Ztiš se a přemýšlej,
o slovech, co druzí říkají Tobě!
Nemáš i Ty jak Samuel říci:
„Tady jsem, Pane.“
V tom krutém loučení, co bylo, -
v té bouři strachu, lítosti,
bolesti a pocitu bezmocnosti –
jako by – nebyl Bůh.
Ale pak přišel ve vánku útěchy, síly, naděje a víry
v Boží lásku.
Petře!
Otevři svoje srdce a běž, Pán Tě volá
a Tvoje milá –
cestu Ti připravila.

4. Jaké pocity jste měl u kněžského svěcení?

Nejdříve přišla všeobecná nervozita, pak strach z toho, abych to vydržel fyzicky, pak psychicky, abych se nerozplakal (na nějaké té samostatné slze mi nezáleželo), pak pocit uspokojení, štěstí, radosti a vzpomínky na všechny drahé, manželku, rodiče. Velice silný zážitek pro mne bylo požehnání od tolika kněží, když jsem cítil jejich tep srdce na své hlavě, jako kdyby mi svou víru, naději a lásku předávali.

5. Kde nyní působíte?

Z Krouny jsem byl poslán do sousední farnosti Hlinsko. Pod Hlinsko patří i několik

okolních farností. Já působím ve Včelákově, ve Studnicích, v Hlinsku v děkanském kostele a v domově seniorů DRACHTINKA. Po nedělní ranní mši svatě na Včelákově, která je již o půl osmé, jsem ještě někde na druhé dopolední mši svatě, na které „rozdávám“ novokněžské požehnání.

6. Co je pro Vás zatím nejtěžšího na kněžství?

Připravit se dobře na každou mši svatou a přitom vystačit s časem, který mám k dispozici a stihnout vše, co je třeba, včetně kázání v dané frekvenci služby, a pak to říci tak, aby to poslouchající správně nasměrovalo, aby odcházeli domů s pocitem lásky, radosti a spokojenosti.

7. Co Vám jako knězi i jako člověku dělá radost, nebo i starost?

Já se velice rád směji a raduji, radost mi dělá kdejaká věc, třeba i maličkost. Největší radost mi asi dělá, když se mi podaří udělat někomu radost, někoho rozesmát, někoho vyvést z chmurné nálady, přesvědčit někoho, aby myslel pozitivně, aby se radoval ze všeho, čím jsme zahrnováni z Božích dlaní. Starost mi dělají ty opačné stavy, a pak narůstající egoismus a výchova dětí, mládeže, přístup k seniorům, zkrátka systém a výchova „urvi, co urvi“.

8. U čeho si nejlépe odpočínáte?

Tak to je nejtěžší otázka. Je to různé. Někdy to je při práci, rád vařím (pokud mi vychází čas). Někdy si pustím hudbu, takovou pro sebe (mám CD nazpívané od staršího syna). Nebo mám záznam zpěvu naší krounské scholy na DVD z noci kostelů 2017 (všichni na něm jsou z farnosti vč. mladšího syna s celou rodinou). Také si pouštím Proglas, písničky na přání. To mám rád, to je odpočinkové, ale vzácné, málo jsem v ten čas doma.

9. Co byste vzkázal v adventní době nejen věřícím lidem? Co vy a advent?

Lidé, neblázněte, neběhejte po obchodech, darujte svůj úsměv a čas svým nejbližším, ať bez drahých dárek poznají, že je máte rádi.

Co já a advent? Snažím se, aby všichni kolem mne pochopili, že je to doba radostná, že je to doba očekávání něčeho nádherného, Božího daru, Boží lásky a že my ho máme napodobovat tou svojí lidskou láskou.

10. Váš oblíbený citát z Bible?

Nevím, myslím, že nemám nějaký jeden oblíbený citát, používám je různě: „Ty jsi Petre, to je skála; Nechte maličkých přicházet ke mně; Milujte se navzájem, jako jsem miloval já vás; Pane, nech ho tu ještě tento rok; Váš Otec přece ví, co potřebujete; Pán můj a Bůh můj; U Boha je možné všechno; Nemůžete sloužit Bohu i mamonu“.

Asi nebudou tyto citace úplně přesné se zněním v Bibli, ale takto si je pamatuji a používám a ještě jeden na závěr: „Nejprve vyndež trám ze svého oka, asi to taky není úplně přesně.“

Posílám své novokněžské požehnání Tobě, i všem, kteří budou číst, co zveřejníš.

Zde je požehnání +++.

Petr Vtípil, kaplan farnosti Hlinsko

Renata Spilková

Rozhovor s p. Petrem Navrátilém vznikl v příjemné atmosféře u něho doma u sklenky dobré borovičky. Byla jsem moc ráda, že s ním souhlasil.

Z jakého kraje a rodiny pocházíte?

Pocházím z okresu Svitavy ze zemědělské rodiny, jsem ze 6 dětí. Otec byl varhaníkem od mládí, maminka zpívala ve sboru.

Čím jste se vyučil a kde jste působil?

Vystudoval jsem Učitelství ústav v Chrudimi, v roce 1947 jsem maturoval a hned jsem byl ustanoven učitelským čekatelem ve Vítkově u Sokolova, tam jsem učil 2 roky ve dvoutrídce.

Pak jsem složil zkoušku způsobilosti a obdržel dekret umístění na Poličko. Nejříve Rohozná, pak Limberk, Stašov, Bystré u Poličky. Následovala vojna. Po vojně 3 roky v Květné u Poličky, pak 5 let v Martinicích u Proseče. Dalších 10 let jsem učil v Čachnově v jednotřídce 1. - 5. třídu, měl jsem 28 dětí. Tam jsme i bydleli. V roce 1970 byla škola zrušena a já nastoupil do školy v Krouně, až do roku 1988, kam jsem zpočátku dojížděl na kole.

Jak vzpomínáte na svá učitelská léta?

Měl jsem malé děti hrozně rád, všechno jsem dělal pro to, aby se naučily psát, počítat,... Vyráběl jsem si pomůcky, abych jim to usnadnil. Nejhorší ze všeho byl malý učitelský plat, v té době jsem měl 4 děti a manželku, která se o ně starala, takže jsem se o ně musel postarat. Po příchodu ze školy a přípravě na druhý den jsem kopal a čistil odvodňovací příkopy, opravoval mostky,... K tomu všemu jsem dělal tajemníka NV, účetního JZD, knihovníka. Do toho všeho jsem převzal funkci vedoucího tanečního orchestru s 12 muzikanty, chodili jsme hrát na taneční zábavy, plesy. Dále jsem připravoval s dětmi z 1. třídy vystoupení, po vyučování jsem je učil hrát na zobcovou flétnu, akordeon. Psal jsem noty, hlavně v noci, pro taneční orchestr. Ještě jsem psal kroniku Čachnova. Vše za pár korun.

Jak to manželka snášela?

Já jsem se snažil, aby měla dostatek finančních prostředků, nedalo se nic dělat. Nesla tíhu domácnosti, péči o děti. Až teď shledávám, že nebylo všechno dobře ode mne řešeno k pokojnému splnění všech úkolů a potřeb pro spokojené žití nás všech v rodině.

Vraťme se na začátek, jak jste se s manželkou seznámili?

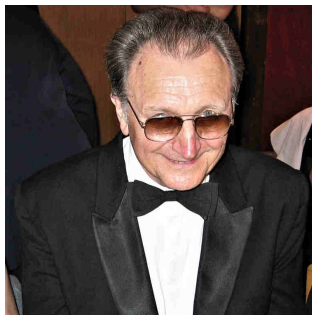
Pocházíme z jedné vesnice, nedaleko od sebe. Byla o 4 roky mladší. Odmala jsme se vídávali v kostele, ve škole, všude při práci a péči o malá hospodářství obou rodin.

Máte recept na šťastné manželství?

Vše dělat pro rodinu, celý život být spolu a pomáhat si. Moc důležité je zaměřit se na duchovní spolupráci. Manželství je až do konce života, až do smrti. Pán Bůh nám to dopřál. Jsem vděčen, že jsem se s manželkou dožil takové chvíle, že jsme mohli prožít závěr pozemského života spolu. I duchovně.

Co vám dělá radost a jak se vůbec máte?

Momentálně se mám dobře, je o mě postaráno. Jsem zesláblý, hlavně nohy mám zesláblé, zadýchávám se. Do kostela už sám nedojdu, jsem moc rád, že mě tam odveze p. Zelenka. A mám také příležitost si dojít v SeniorCentru na bohoslužbu, i slova. Ještě si zazpívám žalm.

Vaše nejoblíbenější píseň...

Těch písniček, co znám, kdybyste věděla... Mám rád ticho a klid, rád si zazpívám písničky z Hosan, všech tří dílů, i jiné, které rád poslouchám od mladých farníků, školáků i studentů v našich chrámech při bohoslužbách. Naším varhaníkům rád notové záznamy předám, pokud budou k potřebě.

Zůstalo ještě tolik nezodpovězených otázek...

Poznala jsem blíže v SC domácí atmosféru a vždy vlídné přijetí u manželů Navrátilových. Jejich nevšední manželský vztah, lásku, vzájemnou obětavost pro druhého, pokoru, jak to má být, ve zdraví i nemoci... Kolikrát jsem rušila s očními kapkami a léky jejich společnou modlitbu, omlouvám se a moc děkuji za vše.

R. Spilková

DĚTSKÉ OKÉNKO

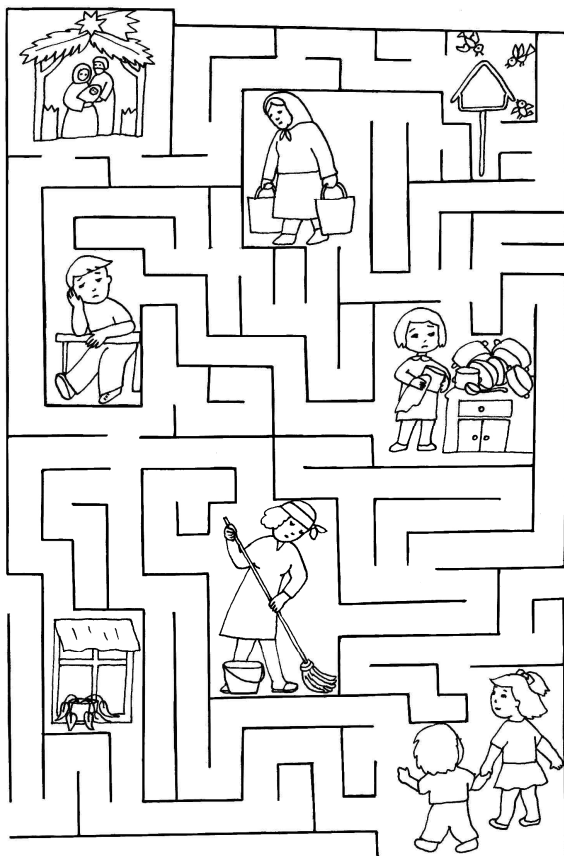

Na poušti nedaleko Jordánu žil Jan Křtitel – takový zvláštní člověk. Jedl kobylinky a med a oblékal se do velbloudí kůže. Lidem to přišlo zajímavé a chodili se na něho dívat. A Jan Křtitel jim říkal, že má přijít Pán Ježíš. To bylo pro lidi ještě zajímavější. Pán Ježíš – to byl někdo, na koho moc čekali. Pán Ježíš je měl všechny zachránit. Ptali se tedy Jana Křtitele, co mají dělat, aby se na příchod Pána Ježíše připravili. On říkal, že se mají rozdělit, nedělat špatné věci, dobře plnit své povinnosti...

Také děti na našem obrázku se chtějí dobře připravit. Pomoz jim najít správnou cestu k Betlému tak, aby nepromarnily žádnou příležitost udělat dobrý skutek. Musí tedy projít přes všechna místa, kde je třeba pomoci. Na každé zastávce řekni, co mohou dobrého udělat a pak obrázek hezky vybarvi.

I my chceme, aby naše srdíčko bylo připravené pro Pána Ježíše. Proto se i my budeme snažit žít tak, jak říkal Jan Křtitel. Připravme Pánu Ježíši místo ve svém srdíčku!

připravila E. Bártová

VLÍDNÉ A LASKAVÉ SRDCE,

znělo moto národního setkání Modliteb matek v Pardubicích ve dnech 19.-20. října 2018.

Bylo to první národní setkání MM v Pardubicích, a to v budově IDEON, v předešlých letech se národní setkání konalo v Brně. Přihlásila se a zúčastnila „mezifarnostní“ skupinka – maminky z farností Raná, Skuteč, Hlinsko a Kameničky. Za organizaci patří dík Stáni Pavlišové a také řidičům – Petře Sodomkové a děkujeme duchovnímu otci z Rané.

Setkání začalo v pátek mší svatou, kterou vedl Mons. V. Kročil, následovalo duchovní slovo P. Vojtěcha Kodeta k větě z Matoušova evangelia -- Mt 18,5:

„A kdo přijme takové dítě ve jménu Mém, Mne přijímá“. Zamyšlení se týkalo pocitů dítěte v lůně matky, aniž matku vidí, cítí to, co prožívá jeho matka – radost i smutek, přijetí i nepřijetí. Tyto prožité pocity i následná výchova utváří vztah dítěte k BOHU – MILOSRDNĚMU OTCI. Vše zahaluje tajemné TAJEMSTVÍ. My též nevidíme a neznáme tvář Boha – Jak KOHO ovlivnilo samotné přijetí a nepřijetí?

Po této promluvě následovala moderovaná adorace s modlitbou za uzdravení, vedená P. V. Kodetem a P. Šebestianem – duchovním otcem MM.

V této uzdravující adoraci je už režisérem sám nebeský OTEC.

Zážitky z těchto prožitých chvil se už nedají napsat na papír.

Kdo neprožije, neuvěří.

Hana Hladká

Název konference „Vlídne a laskavé srdce“

Letošní setkání matek se konalo v Pardubicích ve dnech 19. – 20. října. Probíhalo ve výstavním a společenském centru IDEON.

V sobotu ráno naše skupinka čtyř maminek ze Skutče nastupovala do mikrobuse otce Ondřeje Matuly, který nás srdečně přivítal. Také jsme se přivítaly s farnicemi z Rané a společně jsme se na začátku cesty pomodlili. Cesta poměrně rychle ubíhala a zanedlouho jsme byli v Pardubicích.

Po organizačních záležitostech jsme usedly na svá místa v obrovském sále, který byl zcela zaplněný. Některé mladé maminky měly s sebou dokonce i malé děti. Bylo nám nabídnuto pestré občerstvení v libovolném množství.

Úvodní slovo nás zaujalo chválou a děkováním Bohu za možnost našeho setkání. Následovaly pozoruhodné přednášky. Otec Kajnek promlouval o daru mateřství. Citlivá byla promluva otce V. Kodeta. Myšlenka očistit se, plně se spojit s Bohem, mít vlídne a laskavé srdce, naslouchat Pánu Ježíši a nechat se jím milovat, nás naplňovala pokojem. Paní Kateřina Lachmanová přednášela o stanovení hranic v názorech a postojích. Vysvětlovala, že láska a hranice k sobě patří. Důležité je nastavit si hranice v rodině, v práci, nepřetěžovat se patologicky službou druhým, chovat se asertivně, neprosazovat jen své

názory, respektovat to, že i druhý má svůj prostor.

Mši svatou jsme společně slavili s otcem Smrčinou. Prožívali jsme společné chvíle ztišení se, odevzdání se a radosti. Myšlenky směřovaly k našim dětem, za které jsme se modlily, ale snad nejsilnější myšlenkou bylo důvěřovat. Odevzdávaly jsme jména dětí do košíčku s důvěrou a vírou, že Bůh naše děti velice miluje, má s nimi svůj záměr a nenechá je bez pomoci. Po celou dobu nás hudebně doprovázela kapela z Havlíčkova Brodu, která byla úžasná. Celkově o nás maminky bylo na setkání dobře postaráno, měly jsme možnost jít k svátosti smíření, zakoupit si duchovní literaturu, také jídlo bylo výborné.

Na závěr bych se s vámi chtěla podělit o modlitbu, která zazněla z úst otce V. Kodeta. „Pane Ježíši, můj den je tvůj den, moje vztahy jsou tvoje vztahy, moje myšlenky jsou tvoje myšlenky, moje vůle je tvoje vůle“.

Děkujeme ti Pane Ježíši za společně prožitý den.

Marta Netolická

MIMOŘÁDNÉ BOHOSLUŽBY A AKCE

- 21. 12. Předvánoční mše sv. s gymnáziem ve Skutči v 8.00
- 23. 12. Živý betlém v 15.30 ve Skutči před kostelem
- 26. 12. - Zpívání u jeslíček od 16.00 - Raná
- 5. 1. Tříkrálová sbírka
- 5. 1. Tříkrálový ples ve 20.00 ve Skutči
- 9. 1. Pastorační rada ve Skutči v 17.45
- 10. 1. Prezence o Vietnamu - Vojtěchov v 17.00
- 11. 1. Náboženství pro dospělé - fara Skuteč v 17.45
- 13. 1. Dětská mše sv. ve Skutči a Předhradí
- 18. 1. Ekumenická bohoslužba ve Skutči v 17.00 (místo mše sv.)
- 18. 1. Ekumenická bohoslužba na Rané
- 3. 2. Dětská mše sv. ve Skutči a Předhradí
- 8. – 10. 2. Duchovní obnova pro ženy v Rokoli
- 28. 2. Ekonomická a Pastorační rada v Předhradí v 16.45
- 3. 3. Dětská mše sv. ve Skutči a Předhradí
- 7. 3. Ekonomická rada ve Skutči v 17.00
- 8. 3. Náboženství pro dospělé - fara Skuteč v 17.45
- 23. 3. Skautský seminář "Věda, víra, skauting" ve Skutči v KKS
- 6. 4. Postní duchovní obnova s P. Martinem Sekaninou z Bzence
ve Skutči na gymnáziu
- 7. 4. Dětská mše sv. ve Skutči a Předhradí
- 12. 4. Náboženství pro dospělé - fara Skuteč v 17.45
- 17. 4. Předvelikonoční mše sv. s gymnáziem ve Skutči v 8.00

Změna programu vyhrazena :-)

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

	Skuteč	Předhradí	Raná
Pondělí - 24. 12. Štědrý den	16.00 - mše sv. pro rodiny s dětmi 23.00	21.30	22.00
Úterý - 25. 12. Boží hod vánoční	8.00 18.00	9.30	8.00 - Holetín 9.30
Středa - 26. 12. sv. Štěpána	8.00 11.00 - Štěpánov	9.30	9.30 16.00 - zpívání u jeslíček
Neděle - 30. 12. sv. Sv. Rodiny obnova manžel. slibů	8.00 18.00	9.30	9.30
Pondělí - 31. 12. sv. Silvestra	15.00	14.00	16.00
Úterý - 1. 1. - Nový rok Matky Boží P. Marie	8.00 18.00	9.30	9.30

V pondělí - 24. 12. na Štědrý den bude od 10.00 do 16.00 otevřen farní kostel ve Skutči

MANŽELSKÉ SPOLČO

Byla jsem pověřena, abych napsala, jak to chodí v 2. skupině manželského společenství.

Takže „my, co spolu chodíme“ se setkáváme nepravidelně 1x měsíčně. Nepravidelnost je dána nepravidelnými nočními službami jedné z nás a ničemu nevadí. Setkání probíháji v pátek od 20 hodin u jedné z rodin, kde mají manželé (nebo jeden z nich) na starosti program.

Vždy, když se sejdeme, vítáme se a vybalujeme dobroty k už tak plným stolům. Pak nastává ztišení a hostitelský pár začne modlitbou. Obvykle následuje desátek růžence, v postní době křížová cesta. Následující program bývá podle povahy organizátorů, občas doplněn vystoupením malých dětí. Někdy jde o zamyšlení nad konkrétní částí liturgického roku, někdy k aktuálnímu tématu, které hýbe veřejností (Istanbulská smlouva), někdy žertovně-vážný testík, jaci jsme partáci v týmu. Nejvíce však převažují přednášky P. Vojtěcha Kodeta. Pokud někdo má potřebu se ještě během přednášky vyjádřit, není problém ho umlčet a začít diskutovat nad tím, co oslovilo. To konečně děláme i na závěr přednášky.

Za léta setkávání se mezi námi vytvořil vztah důvěry, kdy si můžeme otevřeně popovídat o problémech a starostech. Právě v tom vidím smysl i veliký dar našeho společenství. Společné sdílení.

Markéta Požárová

Vydáno 16. prosince 2018 pro vnitřní potřebu farností Skuteč, Raná a Předhradí.

Kontakt: ŘKF - děkanství Skuteč, Tyršova 1, 539 73 Skuteč

Tel: J. Linhart- 605 541 676, O. Matula - 732 536 873, **Internet:** www.farnostskutec.cz, www.farnostrana.cz